

politiske Bane, er det blevet klart for os, at det vil være umuligt for os at udrette Noget uden en Overenskomst og en Samvirken med disse Kræfter, men deri ligger ikke, mine Herrer, at vi skulle kaste os for deres Fodder, og det er den Anskuelse, som har dannet sig i den Valgkreds, som har sendt mig, at det Maal, som de Herrer have sat sig, behøst, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds gjorde, ikke er berettiget, og at de Midler, de have brugte, ere fuldstændig uberettigede. Jeg erklærer mig for en bestemt Modstander af den Art Parlamentarisme, der støtter sig paa Tallet, der støtter sig paa, at 52 Medlemmer i Folkethinget skulde arrogere Magten for sig, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds klart har udtrykt det. Men jeg gaar endnu videre. Jeg siger, jeg er ikke i Stand til rigtig at indse, hvorledes den saakaldte Landssthingsparlamentarisme egentlig skulde være synderlig bedre. Jeg mener nemlig, at det er ganske konsekvent at gaa ud fra, at der ikke er Noget i Veien for, at der kan gives en Tid, da man maa kunne regjere baade med Landssthingets og Folkethingets Flertal (Afbrydelse). Det er nu mit Skjøn (Afbrydelse). Ja, det er konsekvent. Jeg skal for Resten sige, hvorledes jeg mener det. Der skal altsaa udøves et Skjøn over, naar det Tidspunkt er kommet, hvor der kan findes en Regjering, som er i Stand til at arbejde sammen med begge Thing og forene de modstridende Anskuelser. Det kan ikke nytte, at vi lægge dette Skjøn hos det ene eller det andet Thing, men dette Skjøn maa ligge hos en anden Statsmyndighed, hvor det ogsaa efter Grundloven ligger. Der kan vel tænkes det Tilfælde, at man ikke er tilfreds med det Skjøn, men det vilde absolut ogsaa blive Tilfældet, hvis man vilde søge Forholdet løst ad anden Vej. Derfor er jeg i det Hele en Modstander af al Parlamentarisme; men desuagtet turde jeg maaske dog sige de Herrer betydelig nærmere end mange Andre; det er der ikke det Mindste i Veien for. Thi jeg erkjender, at de Repræsentanter, som sendes ind her i dette Thing som Repræsentanter for den store Befolkning ville ganske naturligt faae en overordentlig Indflydelse paa Udviklingen. Jeg tror, at det meget let faktisk vil kunne komme til at udvilde sig saaledes, at Flertallet i Folkethinget paa en let og naturlig Maade vil faae en stor Del af den Magt, som de nu ville have ifølge et System, som jeg paa ingen Maade kan anerkjende. Thi der er ikke efter min Opfattelse, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds forleden udtalte ved Tal, en saa dyb Forskjel mellem Folkethinget og Landssthinget. Det tror jeg ikke, der er. Vi ere dog alle bekjendte med, at vi i Samfundet arbejde til daglig Brug ret godt sammen. Jeg veed ikke, hvorledes det nu stiller sig i de Egne, hvor de have Godseiere; om det gjør en saa stor Forskjel

i hele Samlivet og Samarbeidet. Jeg veed kun, at i den Egn, hvori vi leve, have vi ofte succet efter en Godseier; thi naar vi skulde have Et eller Andet bragt i Stand, som vi skulle bruge Kapitaler til, have vi maattet laane dem i Sylland. Der er for mig ikke noget Afstrækkende i, at der i Landssthinget findes Repræsentanter for denne Samsundsklasse. Hvad Embedsstanden angaar, tror jeg, da ogsaa den høiere Embedsstand let vil blive og er bleven repræsenteret i Landssthinget, at Alle ville erkjende, at der ved de Herrer's Virksomhed udøves en skarp Kritik og virkelig udrettes overordentlig Meget. Deri Landet have vi virkelig en Embedsstand, som ikke byder Befolkningen det, som blev budt den i gamle Dage. Enhver Mand, som ønsker at faae Indflydelse i Folket, maa komme til det og erhverve sig dets Tillid ved sit Arbejde og ved sin Tærd paa en ganske anden Maade end tidligere. Det er altsammen Noget, vi Alle meget godt maa kunne se, og derfor vil der ogsaa faktisk og naturligt af sig selv komme en anden Tilstand, nemlig naar Folkethingets Flertal er blevet noget forandret og har brugt en saa moderat Fremfærd, at det ikke alene har vakt Agtelse og Tillid paa høieste Sted, hvorfra Regjeringsmyndigheden udgaar, men ogsaa kan forsones sig med Landssthinget og de Faktorer, som der ere repræsenterede. Jeg tror, at der vil, mine Herrer, komme den Tid, hvor et Folkething, som gennem en længere Aarække har vist en lige saa stor Dygtighed som hidtil, men en ganske anderledes moderat og hensynsfuld Optræden, vil være i Stand til at forsones Modsetningen mellem Folkethinget og Landssthinget paa den naturligeste og ønskeligste Maade af Verden, men ikke derved, at man fremhæver og gjør denne Modsetning større, end den i Virkeligheden er. Den er kun bleven stor ved de politiske Agitationer paa Landet; til daglig, naar Agitatorerne holde sig hjemme, leve vi i den skjønneste Fred og Enighed ved vort Arbejde. Der er ikke Spørgsmaal om det Nag og den Skelen til den ene og der anden Folkelasse, som kommer frem i de politiske Debatter. Vi arbejde til daglig fortrinligt sammen. Jeg har altsaa kun ved disse Bemærkninger villet antyde mit Standpunkt, men maa dog endnu gjøre en Bemærkning om min Stilling lige overfor Regjeringen, navnlig af Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds forleden udtalte. Han var da meget haard imod os, han var saa samvittighedsfuld at indlade sig paa at grandstke vore Samvittigheder med Hensyn til vor Stilling til Regjeringen angaaende den foresløjige Lovs Emanation. Det er ganske rigtigt, at der var Ingen af os, der strag udtalte sig; men at det var Noget, der ikke kunde gøres den mindste Indvending imod, og at det var fuldstændig lovligt at udsæde en provisorisk Finantslov, have vi aldrig sagt. Da det blev gjort gjældende, at det var et stort Grund-